

Despre împărtășirea în ziua de Paști și în Săptămâna Luminată

De mai multe ori mi s-a adresat următoarea întrebare:

Părinte, se poate să mă împărtășesc de Paști? Dar în Săptămâna Luminată? Dacă se poate, trebuie să continui și postul?

Întrebarea e bună, dar trădează o neînțelegere până la capăt a lucrurilor. De Paști nu pur și simplu se poate, ci chiar trebuie să ne împărtășim, iar în sprijinul acestei afirmații vreau să sintetizez câteva idei:

1. În primele veacuri ale Bisericii, așa cum vedem în Sfintele Canoane și la Sfinții Părinți, participarea la Liturghie fără împărtășirea cu Sfintele Taine era un lucru de neconceput (și despre asta puteți citi [aici](#)). Cu timpul, mai ales în spațiul românesc, această evlavie a scăzut, iar rigorile pentru pregătirea de împărtășanie au crescut pe alocuri exagerat (mai ales printr-o pregătire diferențiată a clericilor și a mirenilor). Dar chiar și așa, împărtășirea cu Sfintele Taine la Paști era o practică generală și a rămas și astăzi în toate țările ortodoxe, unii chiar lăsând să se împărtășească abia în ziua Învierii, de parcă cineva i-ar împiedica să o facă în fiecare duminică a Postului, iar de Paști cu atât mai mult.

2. În trecut, iar unii duhovnici și astăzi, obișnuiesc chiar și în cazul celor opriți de la împărtășanie pentru o perioadă mai îndelungată, să le dea voie să se împărtășească la Paști, ca după aceea să-și continue canonul/epitimia. Aceasta se dă spre întărirea lor, ca Hristos să-i ajute să scape de un păcat sau o patimă, iar ei să se bucure de slăvitul praznic. De aici a apărut pe alocuri ideea greșită precum că la Paști s-ar împărtăși doar tâlharii și curvarii, dar oare avem împărtășanie specială pentru tâlhari și curvari, și alta pentru cei care se cred sau chiar sunt normali? Nu este același Hristos la fiecare Liturghie? Evident că este vorba de un pogorământ special cu ocazia Paștilor și nu de altceva. Chiar și cuvântul Sf. Ioan Gură de Aur de la Paști, trebuie înțeles tot din perspectivă euharistică. Îndemnul de a se apropia și cei care au postit și care nu au postit pentru că vițelul este gras, iar Stăpânul este darnic, se referă clar la împărtășirea cu Sfintele Taine și este de mirare că unii citesc asta fără să înțeleagă.

3. Este foarte important și aspectul dogmatic al problemei. Lumea se înghesuie să cumpere și să mănânce la Paști carne de miel. Aceasta are o legătură cu rânduiala iudaică (conform cărții leșirea) de a mânca anume carne de miel, dar noi trebuie să înțelegem că acel miel a fost o profeție a Mielului-Hristos care S-a jertfit pentru noi, iar a mânca de Paști carne de miel fără a te împărtăși înseamnă o întoarcere în Vechiul Testament și nerecunoașterea lui Hristos ca „Mielul lui Dumnezeu cel ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). De asemenea, lumea coace diferiți cozonaci sau alte copturi pe care le numesc „pască” sau, cu alte cuvinte „paști”, doar oare nu știm că „Paștele nostru este Hristos” (I Corinteni 5:7)? Deci

toate aceste bucate alimentare specifice zilei și perioadei de Paști ar trebui să fie o continuare, dar nu un substitut al împărtășirii cu Sfintele Taine. Despre asta chiar nu se vorbește prin Biserici, dar trebuie să știm că ziua de Paști este centrată anume pe Liturghie și împărtășire.

4. Unii mai spun că nu te poți împărtăși cu Sfintele Taine în ziua de Paști pentru că după aceea mănânci de dulce/fruct, dar oare preotul nu face la fel? Pentru ce se mai face Liturghie la Paști, iar imediat după ea se binecuvântează lactatele și cărnurile? Oare nu-i clar că după împărtășire poți mânca de toate? Sau poate cineva privește Liturghia ca un teatru și nu ca pe o chemare la împărtășirea cu Hristos? Dacă ar fi fost incompatibile mănucarea de dulce/fruct cu împărtășirea, atunci de Paști și Crăciun ori nu s-ar face Liturghie, ori nu s-ar dezlega la mănucare de dulce. Și asta-i valabil pe parcursul întregului an bisericesc.

5. Iar acum despre împărtășirea în Săptămâna Luminată. Canonul 66 Trulan (anul 691) cere ca creștinii „să se îndestuleze cu Sfintele Taine” pe parcursul întregii Săptămâni Luminate. Bineînțeles fără post, pentru că și aici se pune aceeași problemă: ori nu se pune Liturghie, ori se continua postul. Ideea de a lega postul de împărtășire se referă în primul rând la ajunarea înainte de primirea Sfintelor Taine, adică la primirea lor pe nemănucate (nu ca romano-catolicii, chiar și după mănucare). Iar dacă e să ne referim la postul de durată, atunci este suficient Postul Mare de 7 săptămâni pe care l-am ținut și nu-i nevoie să-l continuăm. O vom face în zilele de miercuri și vineri, apoi în celelalte trei Posturi de peste an. La urma urmei, preoții nu postesc în Săptămâna Luminată pentru a se împărtăși, și nu-i clar de unde s-a luat ideea că mirenii ar trebui?! Iar toate aceste se referă totuși la cei care au ținut întregul post, duc o viață creștină echilibrată și-L doresc pe Hristos și în afara Posturilor, pentru că nu percep împărtășirea ca o răsplată pentru nevoința lor, ci ca un medicament pentru bolile sufletești.

Deci fiecare creștin este chemat și îndemnat insistent să se pregătească de împărtășanie și să o ceară de la preot mai ales în ziua de Paști, iar dacă preotul nu i-o dă fără temei, adică fără a avea păcate opritoare, ci inventând tot felul de pretexte, mergeți la o altă biserică și la un alt preot și spuneți-i în față celui care v-a refuzat, de ce ați făcut asta, ca să se învețe minte. Căutați-vă duhovnici înțelepți, iar dacă i-ați aflat, faceți ascultare de ei. Nu vă dați sufletul pe mâna oricui. Personal știu unele cazuri când unii mireni s-au apropiat la Paști să se împărtășească, iar preotul i-a făcut de râs în față întregii Biserici spunându-i: „Dar ce, șapte săptămâni nu ți-au ajuns să te împărtășești?”.

„Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să ne apropiem” de Hristos, ca să înțelegem mai bine ce înseamnă „Hristos a înviat!” și „Adevărat că a înviat!”, pentru că chiar el spune: „Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veți mânca trupul Fiului Omului și nu veți bea sângele Lui, nu veți avea viață în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică, și Eu îl voi învia în ziua cea de apoi” (Ioan 6:53-54).

Sursa: www.blog.teologie.net